

<●> ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΒΑΣΙΚΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ

για την αρχή του κόσμου, για το νόημα και την αρχή της ζωής και για το ρόλο του Θεού και με τη σειρά που αυτές εξάγονται. Συνοψισμένα στον ελάχιστο αριθμό σελίδων, με το συνηθισμένο λεξιλόγιο, με τις ελάχιστες πληροφορίες από άλλα πρόσωπα και με μια ενοποιημένη απάντηση, όπως ποτέ κανένας δεν μπόρεσε να επιτύχει.

- Για να απαντήσουμε πιο πειστικά στα ερωτήματα για τον προορισμό και την τύχη της ζωής μας χρειαζόμαστε γνώση του ευρύτερου κόσμου πέρα από τη δική μας ζωή. Μετά αναρωτιόμαστε ποιος είναι ο κόσμος και από πού να ξεκινήσουμε να σκεφτόμαστε, να παρατηρούμε και να ερευνούμε. Η τύχη και ο ρόλος μας μέσα στον κόσμο εξαρτάται από το ποιος και πώς είναι αυτό που ονομάζουμε σύντομα “κόσμος”. Ένα μεγάλο μέρος απόψεων που έχουν οι άνθρωποι για αυτά τα ζητήματα (του νοήματος της ζωής, γιατί ζούμε, γιατί υπάρχει το κακό, ποιος ο ρόλος του Θεού και τα λοιπά) συνδέονται με το ποια είναι η πραγματικότητα. Όσο λέμε ότι δεν ξέρουμε τον κόσμο, πώς είναι ή πώς λειτουργεί, έτσι ο καθένας μπορεί να λέει οτιδήποτε θέλει. Είναι απαραίτητο να γνωρίζουμε τι εννοούμε με τη λέξη “κόσμος” για να μιλήσουμε για πολλά άλλα ζητήματα.

- Αν ξεκινήσουμε με ερευνητική σκέψη απ' ευθείας για ένα πράγμα που αντιλαμβανόμαστε ή για μερικά γεγονότα και επιμέρους πράγματα του εξωτερικού κόσμου, τότε ξεκινάμε τυχαία, χωρίς γνωστή προοπτική και όπου μας βγάλει το πέρασμα της έρευνας από τη μια παρατήρηση στην άλλη!

- Η αδυναμία πολλές φορές προσφέρει κι αυτή πλεονεκτήματα, τα οποία είναι δύσκολο να τα φανταστούμε από πριν. Όπως αντιθέτως η δύναμη μπορεί σε πολλές περιπτώσεις να αποδειχτεί μειονέκτημα, όχι απαραίτητη και αυτοκαταστροφική.

- Αν μια άποψη είναι βιαστική ή την επιλέγουμε έτσι όπως μας αρέσει, αυτό δεν δείχνει ότι η άποψη είναι λανθασμένη. Μπορεί να αποδειχτεί το αντίθετο.

- Αν κάποιος θέλει να βρει μερικές απαντήσεις σε ερωτήματα και λύσεις σε προβλήματα που έχουν να κάνουν με τη φύση, με τον κόσμο, πρέπει από την αρχή να ξεκαθαρίσει αν θέλει.

- Το πρώτο είναι η θέληση. Το δεύτερο είναι αν θέλει να ξεκαθαρίσει να βρει βέβαιες απαντήσεις ή θα καθίσει να κάνει σενάρια, φαντασιώσεις, υποθέσεις, να πλάσει κόσμους μέσα στο κεφάλι του, να πιστέψει όσα γράφουν

και όπως τα γράφουν τα βιβλία.

- Για όποιον βιάζεται, η καλύτερη λύση είναι να αποκλείσει ορισμένες περιοχές έρευνας, όσο κι αν ακούγεται σκοταδιστικό αυτό! Δεν γίνεται δηλαδή, όταν ψάχνουμε απαντήσεις για τον κόσμο συνολικά, αν έχει δημιουργηθεί, αν υπάρχει Θεός, τι είναι η ουσία κλπ. να αρχίσουμε να μελετάμε τα πάντα γύρω μας. Όταν αρχίσουμε να αφαιρούμε πράγματα, γεγονότα και περιοχές του κόσμου τότε παρατηρούμε ότι ένα μεγάλο πλήθος από αυτά δεν φαίνεται απαραίτητο να το εξερευνήσουμε και να συνδέεται άμεσα με τις απαντήσεις που γυρεύουμε. Δεν χρειάζεται να παρατηρήσουμε το σύνολο όλων των ξεχωριστών πραγμάτων και την κάθε κίνηση.

- Πολλά πράγματα υπάρχουν για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, πολλά είναι μοναδικά και δεν θα τα βρούμε πουθενά αλλού μέσα στο χώρο και τον κόσμο, ενώ μεγάλες ποσότητες διαφέρουν στη λεπτομέρεια. Εμείς για ποια πραγματικότητα θέλουμε να μάθουμε και να μιλήσουμε; Αυτό είναι το επόμενο ξεκαθάρισμα που χρειάζεται να γίνει: Ποια είναι η πραγματικότητα.

- Το ζήτημα για το αν ο κόσμος είναι έτσι όπως τον βλέπουμε συνδέεται και με το πώς είμαστε φτιαγμένοι. Τα πράγματα εμφανίζονται σχετικά, αναλόγως των βιολογικών προδιαγραφών και δεν μπορούμε να πούμε ότι τα πράγματα είναι έτσι ακριβώς όπως τα αντιλαμβανόμαστε. Αλλά είναι άλμα να πούμε: αφού τα πράγματα είναι διαφορετικά από αυτά που αντιλαμβανόμαστε και κάποιιοι άλλοι τα βλέπουν διαφορετικά, άρα εκείνα δεν υπάρχουν ή είναι τελείως διαφορετικά, χωρίς τίποτε κοινό.

- Ο κόσμος δεν είναι ψευδαίσθηση. Αν απορρίψουμε τελείως τον εξωτερικό κόσμο τότε δεν μένει τίποτα άλλο και ξεχωρίζουμε τον εαυτό μας σαν Σύμπαν και σαν Θεό (σολιμισμός όπως λέγεται στη φιλοσοφία). Ο κόσμος δεν περιορίζεται μόνο στο πνεύμα μας και στις εικόνες των ματιών μας.

- Για να δώσουμε απάντηση στα ερωτήματα για το νόημα της ζωής, για τον προορισμό του κόσμου, για το πώς δημιουργήθηκε ο κόσμος, δεν θα εκπαιδευτούμε βοτανολόγοι ή εντομολόγοι και δεν θα μάθουμε για τη ζωή των κουνουπιών και των μυρμηγκιών. Αφαιρούμε πολλά πράγματα τα οποία δεν θεωρούμε απαραίτητα για την έρευνα, αλλά μένει κάτι το οποίο είναι διαχρονικό. Ότι είναι πιο σταθερό. Αν λοιπόν κάποιος ξεκινήσει με τη σκέψη ότι υπάρχουν πράγματα διαδεδομένα, διαχρονικά και πιο σταθερά, αντιλαμβάνεται ότι έτσι απλοποιείται πολύ η έρευνα και δεν χάνεται στο χάος των πληροφοριών για το κάθε επιμέρους πράγμα (σε ποιο τόπο έγινε ένα γεγονός, σε ποια χρονική στιγμή, από ποιο και πώς ακριβώς έγινε). Επίσης ένα ιδιαίτερο πράγμα το οποίο εκτιμούμε κάπως σημαντικό, αλλά αυτό είναι περιορισμένο σε ένα μόνο τόπο και σε μια χρονική στιγμή, για την έρευνα του κόσμου μπο-

ρεί να είναι αμελητέο.

- Το ξεκαθάρισμα μέσα στη σκέψη και στο πνεύμα είναι σημαντικό. Αν τα βάλουμε με τη σειρά: 1) Θέληση 2) Ξεκαθάρισμα στη σκέψη (με αποκλεισμό πολλών περιοχών έρευνας) και απαλλαγή από πολλές πληροφορίες και ιδιαίτερα εκείνες που δεν είναι αξιόπιστες. 3) Το επόμενο βήμα που δίνει την ώθηση, το ενδιαφέρον και την πίστη ότι θα βρούμε την άκρη είναι: το φαινόμενο των ομοιοτήτων στα πράγματα μέσα στο χώρο και των σταθερών ή πιο συχνών γνωρισμάτων τους.

- Η διαπίστωση μιας παγκόσμιας διασύνδεσης όλων των ξεχωριστών πραγμάτων είναι η πιο σημαντική και από τις πρώτες που αποκαλύπτουν τι είναι ο κόσμος συνοπτικά. Ο κόσμος είναι ένα κοινό σύνολο που διατηρείται πάντοτε, ενώ τα μέρη του δεν διατηρούνται απεριόριστα και δεν συνδέονται μόνο εξωτερικά μεταξύ τους. (Τα μέρη έχουν και μια άμεση σύνδεση με το σύνολό τους).

- Τα πράγματα αν και ξεχωριστά, με ακραίες διαφορές μεταξύ τους και σε μεγάλη απόσταση, έχουν ωστόσο μερικές ομοιότητες και κοινά γνωρίσματα που διατηρούνται ή επαναλαμβάνονται στο χρόνο. Αφαιρούμε πολλά πράγματα τα οποία δεν θεωρούμε απαραίτητα για την έρευνα, αλλά μένει κάτι το οποίο είναι διαχρονικό και πιο διαδεδομένο.

- Οι απλές σκέψεις έρχονται όταν δεχτούμε ότι ο κόσμος έχει σταθερούς νόμους, με αυτούς σχηματίζονται τα πράγματα, δεν είναι αποτέλεσμα τυχαίων συναντήσεων μικροσκοπικών σωματιδίων και η τάξη ξεκινάει από το ότι υπάρχει το σύνολο του κόσμου. Όχι επειδή σχηματίστηκε ο κόσμος από το μηδέν ή από μικροσκοπικά σωματίδια.

- «Πραγματικότητα» δεν εννοούμε μόνο τα πράγματα που αγγίζουμε, τα απτά και στερεά, ή επειδή είναι πράγματα τεράστια σε διαστάσεις, όπως τα ουράνια σώματα και ένας γαλαξίας. Συμπεριλαμβάνονται οι νόμοι, οι μαθηματικές αναλογίες που ρυθμίζουν τις κινήσεις των πραγμάτων, οι δυνάμεις που ρυθμίζουν και σπρώχνουν τα πράγματα, σχέσεις που έχουν μεταξύ τους τα πράγματα και υλοποιούνται με το χρόνο.

- Ο άνθρωπος έχει την τάση να μιλήσει για πολλά πράγματα μαζί, χωρίς να τα έχει εξετάσει ένα προς ένα ξεχωριστά, να τονίσουμε. Παρατηρούμε ότι ευρύτερα στη φύση πολλά πράγματα δεν είναι τα ίδια, αλλά δεν μπορούμε να πούμε ότι είναι και τελείως διαφορετικά. Προκλητική και ύποπτη η παρατήρηση.

- Όλο το πρόβλημα που αντιμετωπίζεται στην έρευνα για την αρχή του κόσμου, για το τι είναι Θεός και τι είναι η ψυχή συνδέεται με αυτό το εύστοχο

ζήτημα: αν μιλάμε για κάτι που βρίσκεται παντού και μπορούμε να το πλησιάσουμε, από πολλές μεριές και αν συνεχίζει να υπάρχει στο χρόνο. Αν συμβαίνει αυτό, τότε είναι πιο εύκολο να το γνωρίσουμε. Ή αν μιλάμε για κάτι που είναι μοναδικό σε ένα μόνο τόπο, που ποτέ δεν μπορούμε να πάμε και τότε θα είναι δύσκολο να το γνωρίσουμε. Το πόσο δύσκολο και χρονοβόρο είναι να μάθουμε ένα πράγμα συνδέεται με αυτό το πλεονέκτημα: Αν αυτό είναι κάτι που πλησιάζεται ή διατηρείται ή επαναλαμβάνεται.

- Υπάρχουν και πράγματα που επαναλαμβάνονται. Κάποια πράγματα που επαναλαμβάνονται πολύ συχνά, έχουν και αυξημένη πιθανότητα για να συμβούν ξανά και αυτό δεν είναι κάτι τυχαίο.

- Τονίζεται το πλεονέκτημα να σκεφτόμαστε γενικευμένα, επειδή τα πράγματα έχουν πολλές ομοιότητες και κοινά γνωρίσματα που διατηρούνται ή επαναλαμβάνονται στο χρόνο. Ο κόσμος δεν είναι τελείως διαφορετικός από τη μια άκρη μέχρι την άλλη. Γνωρίζουμε πράγματα χωρίς να τα πλησιάσουμε και χωρίς να τα δούμε. Από το λίγο και το μικρό δείγμα μπορούμε να σκεφτούμε για το πολύ και το σύνολο. Υπάρχουν ομοιότητες στα πράγματα, υπάρχουν σχέσεις και φαινόμενα που είναι ίδια για όλο το σύμπαν. Αυτή η διαπίστωση ανοίγει τις πύλες της αισιοδοξίας και το δρόμο για να δοθούν λύσεις και απαντήσεις σε πολλά προβλήματα. Γιατί, αν ο κόσμος που ζούμε εμείς εδώ γίνεται με τα ίδια φαινόμενα, με τους ίδιους νόμους, όπως συμβαίνει και σε εκατομμύρια έτη φωτός μακριά ή στην άλλη άκρη του σύμπαντος (αν υπάρχει), τότε όσα ξέρουμε εμείς εδώ θα είναι αλήθεια και στην άλλη άκρη του σύμπαντος. Αν γνωρίζουμε ορισμένους νόμους με τους οποίους σχηματίζονται τα πράγματα εδώ στη γη, οι ίδιοι αυτοί νόμοι θα ισχύουν και για την άλλη άκρη του σύμπαντος. Δοκιμαστικά να δεχτούμε αυτή την επιλογή για την έρευνα, η προοπτική είναι αισιόδοξη. Αυτούς τους νόμους χρειαζόμαστε για να δώσουμε τις απαντήσεις για την προέλευση του κόσμου, αν υπάρχει προορισμός, πώς εμφανίζεται η ζωή και τα λοιπά.

- Δεν είναι τόσο ξεκάθαρο ότι τα πράγματα αλλάζουν, έτσι όπως έλεγε και ο *Ηράκλειτος*. Όλοι αυτοί που μιλούν για την αέναη αλλαγή, ότι τα πάντα μεταβάλλονται και τίποτα δεν μένει ίδιο, κάνουν προκλητικά ένα λάθος. Το ζήτημα δεν είναι μόνο αν κάτι αλλάζει, αλλά και πώς αλλάζει και αν η αλλαγή αυτή είναι ολοκληρωτική αλλαγή (και αφνίδια εκμηδένιση χωρίς τη διατήρηση κάποιων νόμων). Αυτή η διαπίστωση είναι ένα κλειδί για την έρευνα και για τις απαντήσεις στα ζητήματα που δώσαμε προτεραιότητα. Η αλλαγή μπορεί να συνυπάρχει με τη σταθερότητα (όπως η σβούρα ισορροπεί όταν περιστρέφεται, τα στάσιμα κύματα, περιοδικές κινήσεις κλπ).

- Το σύνολο του κόσμου αποτελεί την προϋπόθεση για την παραγωγή και

τη διατήρηση όλων των φυσικών φαινομένων, για τη διατήρηση της ενότητά τους και για την ύπαρξη των νόμων που τα διέπουν. Ένα σύνολο πραγμάτων που ρυθμίζεται με νόμους και οι νόμοι αυτοί δεν έρχονται εξ' αποστάσεως ή με τη φαντασία από κάπου ή από τα ξεχωριστά κομματάκια της ύλης, τα οποία λέμε άτομα και σωματίδια.

- Ο άνθρωπος δεν πρέπει να φοβάται να σκεφτεί για το Θεό με ερευνητικό σκοπό (ποιος είναι, πώς είναι, γιατί να είναι έτσι κι όχι αλλιώς). Αν δεχτούμε ότι ο κόσμος έχει ένα δημιουργό, τότε θα χρειαστεί η ερώτηση πώς δημιουργήθηκε ο δημιουργός του κόσμου.

- Το σύνολο του κόσμου είναι αυτοτελές, πλήρες και δεν έχει ανάγκη από τίποτε άλλο για να υπάρχει. Από μόνο του είναι αρκετό για να υπάρξει, έχει όλα όσα χρειάζεται. Δεν δημιουργήθηκε από κάτι προηγούμενο, ούτε από κάτι εξωτερικό πιο πέρα. Τονίζεται το πλεονέκτημα ή η αισιοδοξία αυτής της άποψης για αυτοτελές και σταθεροποιημένο Σύμπαν. Διότι η σκέψη για το άπειρο μας προετοιμάζει ότι ποτέ δεν θα βρούμε μια άκρη.

- Η αρχή του κόσμου γίνεται με τη συμμετοχή του συνόλου. Η αρχή βρίσκεται εντός του Σύμπαντος και είναι σχετική... Δηλαδή ξεκινάει μέσα από τη δομή της ύλης. Πάντα υπήρχε το Σύμπαν, πάντα ήταν δομημένο, πάντα είχε τους νόμους του, και με αυτούς τους νόμους διατηρείται και αναδημιουργείται. Όχι δημιουργείται. Ο κόσμος και τα πράγματα σχηματίζονται ξανά μέσα από τη δομή της ύλης με φυσικές διεργασίες. Μέσα του συνυπάρχει εξέλιξη... και η αρχή της δημιουργίας γίνεται από την απλούστερη ύλη, η οποία είναι το σχεδόν τίποτα. Το αντίθετο του συνολικού κόσμου είναι η ύλη (ποσότητες που κινούνται και μεταβάλλονται πολύ γρήγορα, μη ξεχνάμε).

- Σύνολο του κόσμου (Σύμπαν) πάντοτε το ίδιο (σταθερό) και ισορροπημένο. Σταθεροποιημένο στο σύνολο, με κίνηση στα μέρη του.

- Το να αλλάζει κάτι δεν σημαίνει ότι είναι ασταθές. Ο κύκλος έχει σχέση και με το χρόνο και με το ρυθμό. Οι κινήσεις θα μπορούσαν να είναι τεθλασμένες, ακανόνιστες, με τυχαίες μορφές, αλλά και τα σχήματα των ουρανίων σωμάτων να είναι επίσης ακανόνιστα (κωνικά, πυραμίδας, ακανόνιστα). Γιατί η τάση είναι προς το σφαιρικό και το κυκλικό σχήμα;

- Η κυκλική κίνηση εμφανίζει μια ισορροπία. Επιπλέον η ισορροπία στην κυκλική κίνηση επιτυγχάνεται με μια αντίθεση και αυτή η παρατήρηση επίσης δεν είναι τυχαία: Ισορροπία και αντιθέσεις μαζί μέσα στο σχήμα του κύκλου και συμπτωματικά στις θεμελιακές κινήσεις της φύσης, για τις οποίες χρειάζεται να εισάγουμε την έννοια του ρυθμού και τη μέτρηση της συχνότητας! Παρατηρούμε ότι όλα κινούνται, από τα άτομα και τα μόρια μέχρι τα

ουράνια σώματα, αλλά δεν παρατηρούμε να χάνονται όπως από μια έκρηξη ή σαν βλήματα που εκτοξεύονται. Κινούνται και παραμένουν εκεί που είναι, με μια τροχιά, με ένα ρυθμό και με κάποιους νόμους. Δεν μιλάμε για κίνηση με την έννοια της αστάθειας, της ανισορροπίας, της κατάρρευσης των νόμων, της ανεξέλεγκτης κίνησης και χωρίς καθόλου εξέλιξη. (Η εξέλιξη επίσης προϋποθέτει να διατηρείται κάτι σταθερό και όχι ότι γίνεται με τυχαίες και αιφνίδιες μεταμορφώσεις).

- Κλειδιά χωρίς τα οποία η έρευνα αποτυγχάνει: 1) Υπάρχουν κάποια σταθερά πράγματα μέσα στον κόσμο, σταθερές σχέσεις (νόμοι) και 2) φαινόμενα, τα οποία είναι εδώ, είναι και αλλού (παν-τοπικά να πούμε;) 3) Στο χρόνο που λέμε ότι υπάρχει και κυλάει, αυτός δεν είναι ο χρόνος που ανατρέπει ότι υπήρξε και αλλάζουν όλα (καταστροφικά). Παρατηρούμε ότι υπάρχει και σταθερότητα μέσα στην αλλαγή, επανάληψη πολλών φαινομένων και 4) συγχρονισμός πολλών διαφορετικών μεταβολών. Η αλλαγή μπορεί να συνυπάρχει με τη σταθερότητα και επιπλέον με αυτήν μπορεί να επιτυγχάνεται ο συγχρονισμός και η ισορροπία πολλών κινήσεων. Από αυτές τις θεωρητικές παρατηρήσεις γίνεται το πέρασμα στην περιοχή της σύγχρονης φυσικής. Στη φυσική είναι γνωστά τα φαινόμενα του ρυθμού, της περιόδου, της ταλάντωσης, της συχνότητας, του συντονισμού κλπ.

- Μπορούμε λοιπόν, να ερμηνεύσουμε ένα πλήρες Σύμπαν και πάντοτε το ίδιο, χωρίς αυτό να σημαίνει στασιμότητα και ακινησία. Η κίνηση γίνεται ρυθμισμένη με νόμους, ώστε να διατηρείται το σύνολο πάντοτε το ίδιο και αμετάβλητο. Αν πρέπει να ψάξουμε τι είναι το μόνιμο σε όλα αυτά που αλλάζουν, αυτό δεν φαίνεται να είναι ένα ξεχωριστό μέρος της πραγματικότητας, αλλά μάλλον κάτι που ανιχνεύουμε στο σύνολο του κόσμου.

- Το σύνολο του κόσμου είναι παρόν, με όλους του δυνατούς συνδυασμούς και δεν λείπει τίποτα: είναι ταυτόχρονο. Εμείς δεν αντιλαμβανόμαστε όλο το Σύμπαν ταυτόχρονο, όμως αντιλαμβανόμαστε σχεδόν όλο το Σύμπαν να λείπει! Το πλήρες Σύμπαν δεν πρέπει να το φανταζόμαστε πλήρες από στερεά σώματα και σαν ένα εμπόδιο στην κίνηση. Δεν το παρατηρούμε με την αντίσταση των σωμάτων, όπως θα περιμέναμε, αλλά το ανιχνεύουμε σαν απών και το λέμε κενό χώρο. Με άλλα λόγια, ο κενός χώρος αποδεικνύει μαθηματικά ότι το Σύμπαν είναι πλήρες και ταυτόχρονο.

- Δεν αντιλαμβάνεσαι όλο το Σύμπαν ταυτόχρονο, αντιλαμβάνεσαι, όμως όλο το Σύμπαν να λείπει! Όταν λέμε ότι το Σύμπαν είναι πλήρες και ολοκληρωμένο και ταυτόχρονα, κατ' ευθείαν η σκέψη όλων πηγαίνει ότι έπρεπε να είναι συμπαγές, σαν ένα στερεό σώμα. Να μη μπορούμε να μετακινηθούμε και τίποτα να μην κινείται. Με αυτή την έννοια δεν αντιλαμβανόμαστε ένα

πλήρες σύμπαν, αλλά κενό. Τι σε κάνει όμως να πιστεύεις ότι το πλήρες Σύμπαν έπρεπε να είναι συμπαγές και στερεό και όχι το ανάποδο (άλλης μορφής), σαν απών; Το πλήρες Σύμπαν υπάρχει σαν κενός χώρος για την ύλη.

- Το Σύμπαν είναι πάντα το ίδιο, εμείς όμως το ζούμε σε επιμέρους στιγμές και αυτές επαναλαμβάνονται (τα πράγματα, τα φαινόμενα, οι κόσμοι, τα δομικά στοιχεία σχηματίζονται ξανά). Τα πιο απλά πιο γρήγορα και συχνά, τα πιο πολύπλοκα πιο αργά και σπάνια.

- Για να σχηματίζονται τα πράγματα και η δομή της ύλης και για να είναι η ύλη παντού η ίδια, σε όλα τα μέρη του κόσμου, η ύλη έχει την αρχή της σε κάτι που γίνεται σε μικροσκοπικές διαστάσεις, σε μικροσκοπική περιοχή, που δεν μπορούμε να τη δούμε με το μάτι. Κάτι συμβαίνει εκεί. Αυτό που συμβαίνει μπορούμε με απλά λόγια να το πούμε "ταλαντώσεις", "αυξομειώσεις", "περιοδικές μεταβολές", που γίνονται με πολύ γρήγορο τρόπο και ρυθμό. Αυτές οι διακυμάνσεις γίνονται κάπου. Πού γίνονται λοιπόν, αυτές οι διακυμάνσεις; Πώς τα μικροσκοπικά υλικά διατηρούνται με σταθερή τη δομή τους και δεν σκορπίζονται; Πώς δεν χάνονται και τελικά έχουν τέτοια μαθηματική ακρίβεια, που να μπορεί να σχηματιστεί ένα πράγμα σταθερό; Αυτό το φαινόμενο μένει χωρίς ερμηνεία στη φυσική.

- Από τη διαίρεση της ύλης και των σωμάτων βρίσκουμε κινήσεις, που όμως είναι σε ισορροπία! Μόνο μια θεωρία μπορεί να ερμηνεύσει αυτό το φαινόμενο: Ο κενός χώρος είναι μια θεμελιακή ποσότητα σε σταθερή κατάσταση, όπως είναι μια επιφάνεια νερού που δεν έχει κύματα. Αυτή είναι η μοναδική εξήγηση για το πώς σε μια τέτοια ομοιόμορφη επιφάνεια, σε πολλά σημεία της και απομακρυσμένα -πόσο μάλλον που μιλάμε για Σύμπαν- μπορούν να υπάρχουν τα ίδια υλικά και με τους ίδιους νόμους, άρα και με τα ίδια φαινόμενα. Όπως να παράγουν φως όταν προκληθούν ορισμένες κινήσεις, και να σχηματίζονται υλικά πράγματα με ίδιους τρόπους, με το ίδιο ξεκίνημα, με τα ίδια μεγέθη ακόμα. Το ότι τα μεγέθη των δομικών στοιχείων είναι τα ίδια οφείλεται στο ότι ξεκινούν με τις ίδιες μαθηματικές σχέσεις, τους ίδιους νόμους, τις ίδιες κινήσεις, τους ίδιους ρυθμούς. Για να πεις πώς σε μια επιφάνεια από τη μια άκρη μέχρι την άλλη συναντάμε τα ίδια σημάδια, ίδια σωματίδια, ίδια δομικά στοιχεία που φτιάχνουν τα πράγματα, μόνο μια εξήγηση μπορεί να δοθεί: ότι αυτά δεν είναι από μόνα τους η αρχή του κόσμου. Αυτά είναι διακυμάνσεις, είναι ρυθμικές μεταβολές, πάνω στην επιφάνεια. Η επιφάνεια του «νερού» είναι η πραγματικότητα και αυτά που εμφανίζονται στις αισθήσεις μας είναι οι ρυθμικές μεταβολές, τα κυματάκια.

- Στη σκέψη μας και στη ανθρώπινη σκέψη επί αιώνες, η κίνηση είναι πιο στενά συσχετισμένη με ένα σώμα που μετατοπίζεται, φεύγει, πάει κι έρχεται,

που αναπτύσσει ταχύτητα, επιταχύνεται ή επιβραδύνεται όταν του εφαρμόζεται δύναμη και κινείται επειδή λείπουν τα εμπόδια. Αν υπάρχουν εμπόδια τότε δεν κινείται ή συγκρούεται και διαλύεται ή αλλάζει κατεύθυνση και τα λοιπά. Αυτή είναι η κίνηση με την απουσία εμποδίων. Αποδεικνύεται ότι η λύση σε όλο το αίνιγμα του κόσμου δίνεται από την κυματική κίνηση. Ενώ η (μηχανική) κίνηση είναι δύναμη που σπρώχνει ένα σώμα και αυτό κινείται επειδή απουσιάζουν τα εμπόδια, στην κυματική κίνηση η κίνηση δημιουργείται επειδή υπάρχει εμπόδιο! Για να σχηματιστεί κύμα κάπου, χρειάζεται να αντισταθεί το υλικό που διαταράσσεται και μετά αυτό να επανέλθει στην αρχική ισορροπία του. Η δομή της ύλης, λοιπόν, που σχηματίζει τα πράγματα είναι ρυθμικές μεταβολές. Επειδή είναι κινήσεις οι οποίες γίνονται περιοδικά, επαναλαμβανόμενα, με το πήγαινε-έλα, εναλλασσόμενα, γι' αυτό δεν διασκορπίζονται. Δεν είναι μια κίνηση που φεύγει σαν φως και δεν την προλαβαίνει κανένας. Παραμένει στο σημείο που βρίσκεται, κινείται και δεν κινείται, διότι είναι αυξομειώση, εναλλαγή, κάτι που τρέμει. Η κίνηση που σχηματίζει τα σωματίδια είναι κυματική.

- Έτσι ερμηνεύεται ακόμα και το φαινόμενο της ζωής. Προκλητικό το ερώτημα: Δεν αναρωτιέται κανένας γιατί η ζωή ξεκινάει από μικροσκοπικές διαστάσεις, με μόρια και άτομα και δεν ξεκινάει από πέτρες και χοντρά πράγματα; Δεν είναι τυχαίο αυτό το ξεκίνημα από τις πιο μικροσκοπικές ποσότητες. Θα μπορούσαν να συνδυάζονται βότσαλα και να σχηματίζονται άνθρωποι ή άλλες μορφές ζωής. Γιατί δεν γίνεται έτσι; Αντιθέτως παρατηρούμε ότι η ζωή ξεκινάει από μικροσκοπικές διαστάσεις, είτε μιλάμε για μικρόβιο είτε για τον άνθρωπο. Οι "ρυθμίσεις" γίνονται σε μικροσκοπικές διαστάσεις και πολύ γρήγορα για τόσα πολλά! Ο εξωτερικός συνδυασμός των δομικών λίθων δεν είναι μια στατική προσέγγιση και μια σύνδεση σε απόσταση μεταξύ τους. Επιβάλλεται ως φαινόμενο συγχρονισμού.

- Ποια σύσταση και ποια δομή αυτών των μικροσκοπικών υλικών περιέχει τους νόμους και τον κώδικα; Πού βρίσκουν τα πιο μικρά σωματίδια τις οδηγίες, τη σταθερότητα και τις μαθηματικές σχέσεις για να σχηματίσουν άτομα με σταθερές ιδιότητες (από το υδρογόνο μέχρι το ουράνιο) και πώς οι μικροσκοπικές κινήσεις συγχρονίζονται; Γίνεται κάτι εξωτερικά και συγχρονίζει τα σωματίδια; Ο συγχρονισμός είναι η λέξη για να περιγράψει πώς κινήσεις συντηρούνται και παραμένουν και συντηρούν κάτι σταθερό. Μόνο με το συγχρονισμό μπορεί να γίνεται αυτό. Και τι είναι αυτό που προκαλεί συγχρονισμό σε πλήθος από κινήσεις; Ρυθμίζονται γιατί τα ίδια τα σωματίδια είναι αυξομειώσεις, οι οποίες γίνονται με κάποιους ρυθμούς, είναι αυτά τα ίδια περιοδικοί ρυθμοί και περιοδικές μεταβολές που γίνονται σε μια σταθερή ποσότητα. Και ακριβώς γι' αυτό το λόγο οι μικροσκοπικές μεταβολές γίνονται έτσι

ρυθμικά, προκαλούνται αυξομειώσεις και σχηματίζουν εντοπισμένες δομές. Αν το ονομάσουμε πνεύμα, αντί για κενό χώρο, το φαινόμενο (ενός ισορροπημένου μέσου από το οποίο ξεκινούν ίδιες δομές με ίδιες διεργασίες) αυτό δεν θα γίνει πιο φανταστικό και πιο παράξενο.

- Η αόρατη παρουσία του ολοκληρωμένου Σύμπαντος αποκαλύπτεται από την ισότροπη μεταβίβαση ενέργειας προς τη δομή της ύλης. Το Σύμπαν "διαστέλλεται" και "συστέλλεται", όχι όμως με αιτία το Big Bang και όχι ως σύνολο. Συγκέντρωση και αποκέντρωση ενέργειας όπου υπάρχει ύλη. Στην πρώτη περίπτωση εμφανίζεται σαν βαρυτικό πεδίο, ενώ στη δεύτερη σαν ηλεκτρομαγνητικό (όπως το φως).

- Παρατηρούμε τα φυσικά σώματα σαν υλικά, διότι μπορούμε να τα αγγίξουμε και ν' αντιδράσουν στο δικό μας σώμα. Βλέπουμε, ακούμε και αγγίζουμε τα πράγματα διότι είμαστε φτιαγμένοι με τα ίδια δομικά στοιχεία και μεταξύ τους αυτά αντιδρούν.

- Ο κενός χώρος είναι η παρατήρηση που επιβεβαιώνει ότι το Σύμπαν είναι πλήρες με όλους τους δυνατούς τρόπους. Δηλαδή Σύμπαν ταυτόχρονο και γι' αυτό αναδιπλωμένο, ομοιογενές, ισορροπημένο και ισοδύναμο για τα σώματα, έτσι που ανιχνεύεται σαν απών με την ποσότητα του (ισότροπου και καμπυλωμένου) χώρου και όχι σαν ένα μόνο συμπαγές και υλικό σώμα. Τελικά, η ποσότητα της ενέργειας που παραμένει αμετάβλητη είναι το πλήρες Σύμπαν!

- Η αρχή της ζωής και του συγχρονισμού πολλών σωματιδίων επιτυγχάνονται με τους πιο γρήγορους τρόπους αλληλεπίδρασης και οι τρόποι αυτοί, προϋποθέτουν την ταυτόχρονη παρουσία του 100% ολοκληρωμένου Σύμπαντος, που σε εμάς φαίνεται σαν απουσία του κενού χώρου...

- Για το "πέραςμα" από την ανόργανη ύλη στις απλούστερες μορφές ζωής, υπάρχει ένα άλλο "πέραςμα" που πρέπει να προηγηθεί και αυτό έπρεπε να αποτελεί πρόβλημα στο μυαλό του φυσικού: Πώς από το πλήθος των υλικών αλληλεπιδράσεων και των μικροσκοπικών ποσοτήτων της ύλης μπορούν να δημιουργούνται σταθερά πράγματα, να διατηρούνται σταθεροί τρόποι σύνδεσης των δομικών στοιχείων και κατ' επέκταση πιο σύνθετα πράγματα με σταθερή (αν και κινητική) δομή;

- Η παρουσία της ζωής, της ψυχής και της νοημοσύνης έχουν άμεση σχέση με τη σταθερότητα, με τη δυνατότητα ταυτόχρονης ή πολύ γρήγορης υλικής αλληλεπίδρασης και με το συγχρονισμό. Και αυτά τα τελευταία σχετίζονται άμεσα με την προϋπάρχουσα σταθερότητα και αμεσότητα του αδημιούργητου Σύμπαντος και με τη σταθερή ενέργεια του "κενού" χώρου.

• Η ακραία διαφορά μεταξύ πνεύματος/ψυχής και ύλης/σώματος δεν είναι άλλη από τη διαφορά μεταξύ του παγκόσμιου συνόλου και του μέρους. Το παγκόσμιο σύνολο δεν υπάρχει μόνο όπως φαίνεται κατακερματισμένο, μόνο με τους εξωτερικούς τρόπους σύνδεσης των πραγμάτων (στις ξεχωριστές στιγμές του χρόνου).

• Ο κενός χώρος δεν είναι κάτι εξωτερικό προς τα πράγματα.

• Η εσωτερικότητα (ή πνεύμα) στο υλικό Σύμπαν δεν μπορεί να είναι κάτι διαφορετικό από αυτό που πλησιάζουν οι λέξεις “άμεσο, ταυτόχρονο, κοινό και αυτοτελές Σύμπαν”. Το Σύμπαν είναι αυτοτελές και υπάρχει ως κοινό σύνολο για όλα τα επιμέρους πράγματα, ενώ το ίδιο δεν έχει δημιουργηθεί από κάτι άλλο ούτε με τη μεσολάβηση εξωτερικών πραγμάτων.

• Το φαινόμενο της ψυχής και της ζωής δεν μπορεί να ερμηνευτεί με εξωτερικούς συνδυασμούς και επαφές άψυχων πραγμάτων. Τα ψυχικά φαινόμενα είναι «εσωτερικά» επειδή υπάρχουν με τη συμβολή και το συγχρονισμό όλης σχεδόν της ύλης του βιολογικού σώματος.

• Η νόηση και η ψυχή από μόνα τους είναι άμεσα (και από πριν) δοσμένα στον εαυτό τους -όπως το Σύμπαν- ανεξαρτήτως της εξωτερικής δράσης και της επαφής με τα εξωτερικά πράγματα.

• Η ζωή ή ψυχή ενός υλικού σώματος είναι πάντοτε μια αντίληψη για τον εαυτό του και για την επαφή του με το περιβάλλον. Την τροποποίηση αυτής της αντίληψης αναγνωρίζει σαν πληροφορίες και ο άνθρωπος τις παρατηρεί μέσα του σαν ξεχωριστές διανοητικές πράξεις. Οι εκτιμήσεις για την εσωτερική σταθερότητα ή για τη διατάραξη της ισορροπίας προκαλούν αντίστοιχα ευχάριστες ή δυσάρεστες αντιδράσεις. Όταν προκαλούνται τα συναισθήματα η ζωή δεν έλειπε. Και τι είναι η ζωή σε ένα βιολογικό σώμα που βρίσκεται σε ηρεμία ή όσο γίνεται απομονωμένο; Η αντίδραση του βιολογικού σώματος πάντοτε συνδέεται με μια πληροφορία για την ισορροπία του (ευχαρίστηση) ή για τη διατάραξή της (πόνος). Υπάρχει μια μόνιμη αντίληψη της ισορροπίας, την οποία ονομάζουμε ζωή ή ψυχή του βιολογικού σώματος και ακριβώς γι' αυτό το βιολογικό σώμα αντιδρά και συμπεριφέρεται ρυθμισμένο με κάποια γνώση. Ψυχή, εσωτερικός κόσμος, βιώματα και εμπιότητα δεν υπάρχουν χωρίς καμία μορφή γνώσης και χωρίς κάποιο τρόπο νόησης (δηλ. πληροφόρησης και εκτίμησης).

• Το ζήτημα για την ύπαρξη του Θεού είναι α ξεχώριστο από εκείνο για την αρχή της Ζωής. Κοινό γνώρισμα έχουν την άμεση/εσωτερική ισορροπία και μια άποψη για αυτήν.

• Τα πράγματα γίνονται με τη σταθερή παρουσία του ολοκληρωμένου Σύ-

μπαντος, που συμμετέχει ως κοινό και σταθερό Σύνολο με το βασικό γνώρισμα της (γενικής) έννοιας και στην ουσία, αυτά είναι ο ίδιος ο Θεός σαν ατελής μέσα στο χρόνο και στο χώρο. Μέσα στο πλήρες σύνολο του κόσμου, η εξέλιξη και η αρχή της δημιουργίας γίνονται με την απλούστερη ύλη σαν ανάλυση και υποβάθμιση του παγκόσμιου πνεύματος (Θεού) και όχι σαν ανάπτυξη των μικροβίων.

- Το φαινόμενο της ζωής ερμηνεύεται (με φυσικούς νόμους) όταν καταλήξουμε σε ένα Θεό, μόνο έτσι όπως τον συνδέουμε με το σύνολο του κόσμου, σαν το παγκόσμιο πνεύμα αυτού του συνόλου. Έτσι ερμηνεύεται πώς από τα δομικά στοιχεία εμφανίζεται ζωή, αφού αυτά εμφανίζουν το παγκόσμιο πνεύμα. Από πού εμφανίζεται η ζωή, αφού τα ελάχιστα μέρη -τα οποία ονομάζονται και ανόργανη ύλη- θεωρούνται χωρίς ζωή; Πώς τυχαίνει να σχηματίσουν μορφές ζωής; Από πού προκαλείται η οργάνωσή τους και η μορφή που δείχνει ψυχολογικά και πνευματικά χαρακτηριστικά;

- Με την απλή ύλη, με τα άψυχα σωματίδια εμφανίζεται το ίδιο φαινόμενο που ανιχνεύουμε ότι υπάρχει για ολόκληρο το Σύμπαν. Το σύνολο του Σύμπαντος, που δεν βρίσκεται σε κανένα περιβάλλον και είναι πάντοτε το ίδιο και αυτοτελές, έχει άμεση σύνδεση με τον εαυτό του, δηλαδή πνευματική. Καλύτερη και πιο απλή ερμηνεία για το φαινόμενο της Ζωής δεν υπάρχει!

- Η άμεση σχέση που έχει το σύνολο του κόσμου με τον εαυτό του, αυτή η ίδια σχέση εμφανίζεται μέσα σε ορισμένες συνθήκες του χώρου και του χρόνου. Όλα τα φαινόμενα εμφανίζουν το Θεό και τα ζωντανά πλάσματα συμπεριφέρονται σαν να ήταν ο Θεός, διότι είναι αυτός, όχι όμως αυτοτελής.

- Δηλαδή, εμείς οι ίδιοι είμαστε κατά κάποιον τρόπο ο Θεός μέσα σε ορισμένες συνθήκες του χώρου και του χρόνου (με αυτή τη δομή και μορφή, με αυτό το συνδυασμό των σωματιδίων, ας πούμε). Εμφανίζουμε την ψυχή του Θεού. Οι δύο συνοπτικές απόψεις: 1) Εμφάνιση της ζωής και 2) Σύμπαν με άμεση/πνευματική σύνδεση με τον εαυτό του, συνδέονται στενά μεταξύ τους. Οι εξελίξεις μέσα στο χρόνο και στο χώρο εμφανίζουν το Θεό σαν να μην υπάρχει, δηλαδή αυτός εμφανίζεται ελλιπώς και περιορισμένος.

- Η Ζωή παρουσιάζεται όπως ένα περιορισμένο σώμα με εσωτερική-άμεση ύπαρξη, από τον εξωτερικό συνδυασμό των υλικών στοιχείων. Όμως ο εξωτερικός συνδυασμός των υλικών στοιχείων προϋποθέτει την σταθερή παρουσία του Σύμπαντος, το οποίο δεν βρίσκεται σε κάποιο περιβάλλον σαν εξωτερικό και έμμεσο (Θεός). Με τους όρους της φυσικής, το πρόβλημα τώρα αναδιατυπώνεται σαν σχέση ανάμεσα στους υλικούς φορείς (διακυμάνσεις ενέργειας) και στην ταυτόχρονη (και σταθερή) ενέργεια του αδημιούργητου Σύμπαντος, η οποία σχετικά υπάρχει σαν πεπερασμένος χώρος.

- Πνεύμα ή διάνοια, αμεσότητα και εσωτερικότητα συναντιούνται αναπόσπαστα μεταξύ τους από τη μια πλευρά, ενώ η ύλη ή σώμα, η εμμεσότητα και η εξωτερικότητα συναντιούνται επίσης αναπόσπαστα στην άλλη πλευρά. Τα πιο ιδιαίτερα και ανεξήγητα φαινόμενα του Θεού και της ζωής, αποτελούν φυσικά φαινόμενα που σχετίζονται με τη φύση ως αυτοτελές σύνολο (Σύμπαν), το οποίο συμμετέχει μόνιμα στις εξελίξεις οι οποίες γίνονται με τα δομικά στοιχεία (ύλη). Χρονικά δεν προηγείται η ανόργανη ύλη από το πνεύμα, αλλά ο κόσμος ως σύνολο.

- Η Ζωή είναι σκοπός του εαυτού της και απολαμβάνει να επιβεβαιώνει το ρόλο και την ισορροπία της μέσα στον κόσμο. Τα βιολογικά σώματα ενδιαφέρονται για την εξασφάλιση της όμορφης ισορροπίας τους, η οποία δεν είναι μόνο υλική, αλλά και διανοητική (με μια άποψη για τον κόσμο). Υπάρχουν με μια ευχάριστη / όμορφη αντίληψη και άποψη του κόσμου και όχι αφηρημένα όπως ένα βιολογικό σώμα με ανάγκες συντήρησης. Η ανασφάλεια, η ανησυχία και ο φόβος που εύκολα και συχνά βιώνουν είναι στιγμές διατάραξης, όχι μόνο στη βιολογική ισορροπία τους, αλλά και στην ασφαλή άποψή τους για τον κόσμο και για τη θέση τους μέσα σε αυτόν, άποψη με την οποία αυτά κινούνται, αντιδρούν, επιβιώνουν και ηρεμούν. Η πνευματική σχέση της ζωής με τον εαυτό της είναι πάντοτε ο τελικός προορισμός, ανεξάρτητα από τις όποιες δυνατότητες ή αδυναμίες μέσα στον εξωτερικό κόσμο. Είναι μια ευχάριστη αίσθηση επειδή είναι δικαιολογημένη εκ των προτέρων, από τον αιώνιο και αυτοτελή Εαυτό μας, ανεξάρτητα από τις δικές μας αξίες και σκοπούς.

- Ο άθεος δεν μπορεί ώριμα να ισχυριστεί ότι επειδή ο άνθρωπος έγινε με φυσικό τρόπο άρα δεν υπάρχει ο Θεός.

- Ο Θεός είναι έτσι όπως είναι χωρίς περιβάλλον, χωρίς (εξωτερικές) σχέσεις, χωρίς να κινείται κάπου, χωρίς σώμα, δηλαδή είναι ένα σκέτο πνεύμα. Και τι άλλο θα μπορούσε να είναι μια τέτοια "ψυχή", η οποία υπάρχει χωρίς περιβάλλον, χωρίς εξωτερικό κόσμο και χωρίς εξωτερική συμπεριφορά, που είναι πάντοτε η ίδια και κοινή για όλα τα επιμέρους πράγματα; Δεν χρειάζεται να την ονομάσουμε "Θεό".

- Αν λοιπόν ο αυτοτελής Θεός είναι ευτυχής από μόνος του, τότε ακολουθεί το συμπέρασμα για τη σύνδεση της ευτυχίας με τι; Αν δεχτούμε ότι ο Θεός είναι ευτυχής, τότε πώς μπορεί να είναι έτσι ευτυχής έξω από περιβάλλον; Του λείπουν όσα ζητάμε και επιθυμούμε εμείς τα μέρη. Με ορθολογικές σκέψεις συμπεραίνουμε την ευτυχία χωρίς εξωτερικές αξίες και συνδεδεμένη με την ηρεμία (ή ισορροπία) και την αμεροληψία. Εδώ βέβαια, υπάρχει ένα περιθώριο αμφισβήτησης και κάποιος μπορεί να πει, ότι ο Θεός είναι αντικοινωνικός ή ακοινωνήτος (γελάστε μη φοβάστε!). Δεν βρίσκεται σε περιβάλ-

λον, δεν κάνει τίποτα, είναι μόνος του, μήπως είναι αυταρχικός και αντι-κοινωνικός; Διαπιστώνουμε το αντίθετο! Έχουμε παρεξηγήσει την έννοια της κοινωνικότητας. "Κοινωνικός" δεν σημαίνει οπωσδήποτε κάτι καλό και φανερόνι συμβιβασμό. Δεν αρκεί κάποιος να έχει καλή πρόθεση χωρίς σωστή εκτίμηση και χωρίς γνώση...

- Ένας Θεός που μπορεί να κάνει τον κόσμο ανά πάσα στιγμή έτσι όπως θέλει, να του ανατρέψει τους νόμους και να τον καταστρέψει θα ήταν άνθρωπος... ή ένα παγκόσμιο τέρας.

- Ο Θεός είναι Θεός και δεν μπορεί να έχει παιδιά και κόρες, ούτε να παρουσιαστεί αυτοπροσώπως, αφού η διαφορά του είναι ότι δεν βρίσκεται σε χωρο-χρονικό περιβάλλον και δεν έχει σώμα.

- Ο άνθρωπος συμπεριφέρεται εγωκεντρικά διότι δεν έχει επίγνωση του πραγματικού Θεού. Το πρόβλημα δημιουργείται επειδή εμείς είμαστε ο Θεός κάτω από ορισμένες συνθήκες, σαν ατελείς και όχι ο "κανονικός" Θεός -ας επιτραπεί η έκφραση. Δεν έχουμε πλήρη επίγνωση της πραγματικότητας και καλή γνώση του κόσμου και ο κάθε ένας νομίζει ότι είναι στη θέση του Θεού. Έτσι ο άνθρωπος συμπεριφέρεται εγωκεντρικά και εναντιώνεται στον (εσωτερικό) Θεό.

- Η φυσιολογική κατάσταση της "περιορισμένης ζωής στη γη" επιβεβαιώνει την ατέλεια του ανθρώπου. Και έτσι έμμεσα επιβεβαιώνεται ο αμερόληπτος ρόλος του Θεού, η εσωτερική προοπτική του (άμεσου) πνεύματος και η ευτυχία χωρίς αυταπάτες.

- Ο ερευνητικός τρόπος ζωής και η πνευματική καλλιέργεια έχουν κάτι από ηθική. Όταν υπολογίζουμε την αλήθεια για τη ζωή μας, όταν ρυθμίζουμε τη ζωή μας με τη γνώση της πραγματικότητας και με αμεροληψία, θα μας βγει σε καλό. Αντιθέτως όταν βάζουμε ψέματα μέσα στο πνεύμα μας, παραμύθια, βλακείες και τις αντίστοιχες προσδοκίες, μάλλον θα μας βγουν σε κακό.

- Για να σταματήσει η ατομική σύγκρουση με το Θεό, ο δρόμος είναι ένας: Η στροφή προς εαυτό. Όχι η στροφή για να σώσουμε ή να διορθώσουμε τον κόσμο. Αυτή η στροφή είναι πνευματική και ξεκινάει με ένα ξεκαθάρισμα μέσα στη σκέψη, με επίγνωση για πολλά που αγνοούμε... και με φρένο στον υλιστικό και εγωκεντρικό τρόπο ζωής. Η "θεραπεία" αυτή ονομάζεται "ηθική".

- Ο άνθρωπος έχει σκέψη και πνεύμα και ανακαλύπτει ότι υπάρχει μια ηθική που δεν την έχει εφεύρει αυτός. Ο εσωτερικός προσανατολισμός της ζωής με τις δυνατότητες της σκέψης περιορίζει και αποτρέπει τον αισθησιοκρατικό,

τον υλιστικό και τον εγωκεντρικό τρόπο ζωής και στον άνθρωπο αποκαλύπτονται οι εσωτερικές αξίες.

- Ο πνευματικός τρόπος ζωής μας προστατεύει και είναι λεπτομέρειες πώς θα ονομάσουμε το Θεό, όπως και οι σκέψεις για να τον ερμηνεύσουμε. Με ποιο τρόπο θα εκφράσουμε την εμπιστοσύνη και το θαυμασμό μας, επίσης.

- Χρειαζόμαστε πειστικές απαντήσεις και οι σκέψεις να μπορούν να επιβεβαιωθούν, χωρίς να βασίζονται σε μαρτυρίες και σε εργασίες άλλων που δεν μπορούμε να τις παρακολουθήσουμε. Έτσι αφήσαμε έξω τα επιχειρήματα των θρησκειών και των φιλοσόφων. Όχι να πιστέψουμε τυφλά εμείς στο Θεό, αλλά ο Θεός να πιστέψει στην αλήθεια, μπορούμε να φανταστούμε μια αντιπαράθεση. Ενδέχεται κάποτε όλοι οι άνθρωποι να συμφωνούν και να πιστεύουν με γνώση... και να μη σκοτώνονται μεταξύ τους με απόψεις που δεν αποδεικνύονται....

- Ο άνθρωπος έχει εμφανιστεί στην υλική φύση με όλα τα μειονεκτήματα και τα προβλήματα αυτής της "τρελής" φύσης. Δεν είναι ο ίδιος που δημιούργησε τον εαυτό του για να είναι ο απόλυτος ένοχος. Έχει ευθύνη και ο Θεός! Ο άνθρωπος δεν είναι ο αποκλειστικός δημιουργός του εαυτού του και κύριος της συμπεριφοράς του. Όσα έχουν γίνει στον κόσμο και όπως έχουν γίνει, δεν έγιναν αποκλειστικά με υπαιτιότητα του ανθρώπου. Ο άνθρωπος εμφανίστηκε με προβληματική και δολοφονική φύση και ο ίδιος είναι θύμα. "Ο θάνατός σου η ζωή μου" αυτή είναι η φύση που βρήκε εξωτερικά του...

- Χρειάζεται να εξηγήσουμε τη σκληρή πραγματικότητα. Γίνονται πολλά κακά που έπρεπε να μη γίνονται και να έχουν ξεκαθαρίσει. Ποια απάντηση δικαιολογεί αυτά τα τρομερά γεγονότα, τα οποία στη εποχή μας είναι πολλαπλάσια στον αριθμό, στους τρόπους που γίνονται και εύκολα τα πληροφορούμαστε;

- Η σκέψη για το δίκαιο και για την αδικία, για τη χαρά και τη δυστυχία, αναπόφευκτα σε οδηγούν να σκεφτείς και για το ρόλο του Θεού. Όταν σκεφτόμαστε για το σύνολο του Σύμπαντος επίσης κάνουμε σκέψεις που μας πάνε σε Θεολογικά ζητήματα.

- Δεν υπάρχει κανένας σκοπός για το σύνολο του κόσμου, να πραγματοποιηθεί κάτι στο μέλλον. Ο σκοπός του κόσμου είναι ήδη πραγματοποιημένος. Για να είμαστε συμβατοί με την εμπειρία και την πραγματικότητα, θα χρειαστεί να εξηγήσουμε τα τρομερά γεγονότα

- Ο σκοπός του κόσμου δεν είναι αυτός που ο παρανοϊκός άνθρωπος σχηματίζει από την καθημερινή ζωή του, από τις σχέσεις του με τους άλλους ανθρώπους (για το πώς θα έπρεπε να είμαστε και τι θα έπρεπε να κάνουμε). Ζωή

χωρίς διανοητική δραστηριότητα είναι ανύπαρκτη και χωρίς διαμόρφωση αυτογνωσίας ήταν, είναι και θα είναι για πάντα και παντού μέσα στο Σύμπαν ανεπαρκώς αξιοποιημένη, ανασφαλής, παρασυρμένη, με ψεύτικες αξίες και με ανόητους σκοπούς, με όποια δυνατότητα και αν τη φανταστούμε.

- Δεν είναι λίγο ο άνθρωπος να αναγνωρίσει ότι δεν είναι Θεός και να σταματήσει να συμπεριφέρεται με ψευδαισθήσεις για τον εαυτό του και εγωκεντρικά. Αν αυτός ο εσωτερικός σκοπός, μας φαίνεται μικρός και ανάξιος ανταλλάγματος, μας φαίνεται έτσι διότι έχουμε εγωκεντρικές επιθυμίες και τρελές προσδοκίες (λ.χ. να μη γερνάμε, περισσότερο σεξ, υπηρέτες να τρέχουν για εμάς ή να τρέξουμε εμείς... κλπ).

- Η ένωση (με το Θεό) είναι πνευματική με το φρένο στη συμπεριφορά μας και με την αυτογνωσία. Η άγνοια του κόσμου και η ελλιπή γνώση των πραγμάτων γύρω μας ενισχύουν τις προσδοκίες μας, επιτρέπουν τα όνειρα και ενθαρρύνουν τη δράση έξω στον κόσμο, όπως στα μικρά παιδιά!

- Είναι συνηθισμένο να σχηματίζουμε μια σωστή άποψη, να κάνουμε πρόβλεψη και εκτίμηση, χωρίς να έχουν προηγηθεί όλες οι λογικές σκέψεις και οι παρατηρήσεις από τις οποίες εκείνα προκύπτουν αναγκαστικά. Η επαλήθευση της άποψης δεν είναι επιβεβαίωση της συνέπειας με την οποία αυτή η άποψη σχηματίστηκε.

- Οι παρατηρήσεις για την ύπαρξη του Θεού (σαν παγκόσμιο πνεύμα) συνδέονται με φυσικά φαινόμενα και με υπολογισμούς που δεν μπορεί να αγνοήσει κανένας ερευνητής της φύσης. Αν ο κόσμος σαν ταυτόχρονο σύνολο είναι ένα παγκόσμιο πνεύμα, τότε τα δομικά στοιχεία είναι η απουσία του. Τελικά το ζήτημα του προορισμού και του νοήματος της ζωής συνδέεται με τα ζητήματα για τη δημιουργία και τους νόμους του κόσμου. Η πιο απλή παρατήρηση για τον κόσμο ως ένα άμεσο σύνολο, το οποίο βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με την απλή ύλη και τις εξωτερικές δυνατότητες θεμελιώνει την Ηθική παγκοσμίως.

(80 κουκκίδες με θεμελιώδεις σκέψεις σε σχεδόν 15 σελίδες. Το νούμερο είναι τυχαίο)

* Η περίληψη του κοσμολογικού μέρους συμπεριλαμβάνεται σε ξεχωριστό βιβλίο με τον τίτλο “Η παγκόσμια ηθική του εσωτερικού προσανατολισμού” και υπότιτλο “Η ζωή χωρίς αυτογνωσία είναι φυσιολογική, δεν είναι ηθική”. Αυτό το βιβλίο ξεχωρίστηκε ως δεύτερος τόμος για τεχνικούς λόγους σχετικούς με τον όγκο και το κόστος του βιβλίου. Συμπληρώνει το κοσμολογικό μέρος της παγκόσμιας ηθικής, για όσους δεν διστάζουν να ξεπερνούν τα άορατα σύνορα μεταξύ των σχετικών ζητημάτων.